

βύσσ.) ἀδαμώνον πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀδαμούνω Πελοπν. (Λακων.) ἀνταμούκον Τσακων. ἀνταμώζω Λευκ. ἴντα- μώνω Θράκ. (Μεσημβρ. Σηλυβρ.) Σῦρ. ἴνταμών-νω Ρόδ. ἴδαμώνω Κρήτ. (καὶ ἀδαμώνω) Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Νάξ. (Ἀλύρανθ.) ἴδαμών-νω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντάμα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀδαμούνω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀδάμουσα, ἔνθα ἡ τροπή τοῦ ω εἰς ου διὰ τὸ παρακείμενον μ.

1) Συνενώνω, συνδέω, προσαρμόζω, συγκολλῶ Μακεδ. (Σισάν.) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) Ρόδ. Σύμ. Τήλ. — Λεξ. Δημητρ. κ. ἀ.: ἴνταμωσε τὰ ὀκκοινὰ Ρόδ. ἴνταμωσε αὐτὸ τοῦ οἴκ' νι μὴ τ' ἄλλον, γιὰτὶ δὲν ἔφτανι Σισάν. ἴνταμωσε τὰ θυὸ παλού- κμα σταυρωτὰ Λεξ. Δημητρ. ἴνταμωσεν δύο σανιδὰ κ' ἐποί- κεν αὐτὰ ἕναν Τραπ. ἴνταμωσα τὰ δύο πέτρας (τοὺς δύο λίθους) Ὁφ. Οὐτὸ ἴνταμούντανε τὰ σανιδὰ (δὲν προσηρ- μόζοντο κτλ.) αὐτόθ. || Ἰσμ.

Βρίσκει ἡ μάνα τὸ κορμὶ κ' ἡ ἀδερφή τὰ χέρια, ἐπιάσαν κ' ἴνταμώσαν τα κ' ἐκάμαν τα τ' οὐλον ἕνα

Τήλ. β) Μέσ. συνενούμενος ἀποτελῶ ὁμάδα Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) — Ἰδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 14: ἴνταμῶθαν οἱ γειτόν' κ' ἔδεξαν τὸν κλέπτεν (ἠνώθησαν οἱ γείτονες καὶ ἐδίωξαν τὸν κλέπτην) Τραπ. ἴνταμῶθα μὲ τὸν δεινα τὸ ἔπηγα 'ς οὐν παρχάο' (εἰς τὴν ἐξοχήν) Ὁφ. Κάργες τριγύριζαν πολ- λές ἀνταμωμένες Ἰδραγούμ. ἔνθ' ἀν. γ) Μειγνύω Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Λευκ.: Ἀδάμωσα ξίδι καὶ λάδι Λευκ. Ἀδάμωσα λίγο καλαβοκῆσο μὲ τὸ καθαρὸ ἀλεύρι καὶ ἔκαμα ψωμί Ἀλμυρ. Συνών. ἀνακατέω Α 5, ἀνακατίζω 1, ἀνακατώω Α 4. 2) Φέρω τι πλησίον τινός, πλη- σιάζω Λευκ. Μήλ.: Ἀδάμωσα τὸ τραπέζι 'ς τὸν τοῖχο Λευκ.

3) Φέρω τινὰ εἰς ἐπαφὴν Πόντ. (Κερασ.) ἀγν. τόπ. β) Ἀμτβ. καὶ μέσ. συνέρχομαι μὲ γυναῖκα, συνουσιάζω, ἐπὶ τοῦ συζύγου Πόντ. (Κερασ.) 4) Συνάπτω εἰς γάμου κοινωνίαν, συζευγνύω Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοὺς ἀδάμωσε ὁ Θεὸς Λακων. Νὰ ζήσ' νι τὰ πιδὰ π' ἀνταμώσαμι Αἰτωλ. || Ἰσμ.

Ἀξίζει ἡ μέρα ἡ σημερὴν φλωριὰ μὲ τὸ καντάρι, ποῦ θ' ἀνταμώσῃ τέτοια νεὰ μὲ τέτοιο παλληκάρι

Ἡπ. Συνών. παντρέω. β) Φέρω τινὰ εἰς ἐρω- τικὴν συνέντευξιν Εὐβ. (Κονίστρ.) Θράκ. (Αἰν.): Ὁ δεινα ἀνταμώνει τὸν δεινα μὲ τὴν δεινα (ἐνν. ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ) Κονίστρ. γ) Συμφιλιώνω, συμβιβάζω Λεξ. Δημητρ.: Ἦταν νὰ χωρίσουνε, μὰ ὁ δεσπότης τοὺς ἀντάμωσε. 5) Συναντῶ τινα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ποῦ μπορῶ νὰ σᾶς ἀνταμώσω; Τὸν δεινα τὸν ἀντάμωσα σήμερα κοιν. ἴνταμωσα τὸν δεινα Τραπ. Χαλδ. || Ἰσμ.

Ἐρωτικό μου γασεμί, γλυκύτατό μ' ἀηδόνι, νὰ σ' ἀδαμώσω δὲ δορῶ κι αὐτὸ μὲ θανατώνει

Κρήτ. Καὶ ἀμτβ.: Σὰν ἀνταμώσωμε τὰ λέμε κοιν. || Παροιμ.

ἴνταμωσε ὁ κακὸς καιρὸς μὲ τὸν ἀσβολωμένο

(ἐπὶ ἀντιξώων περιστάσεων) Λεξ. Δημητρ. Καὶ μέσ. ἴντα- μώθησαν 'ς τὸ δεινα μέρος. Θὰ ἀνταμωθοῦμε αὔριο ἐδῶ κοιν. || Φρ. Μὲ τὸ καλὸ ν' ἀνταμωθοῦμε! (κατὰ τὸν ἀπο- χωρισμὸν) σύνθηθ. Μὲ γιὰ ν' ἀδαμωθοῦμε! Κεφαλλ. Καλῶς ἀδαμωθήκαμε! (κατὰ τὴν συνάντησιν) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἐγὼ ταξιδιώτης κ' ἐσὺ ξενόδοχος, κάπου θ' ἀνταμωθοῦμε (πρὸς τοὺς ἐκμεταλλευομένους ἄλλους ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι οὐδέποτε θὰ συναλλαχθοῦν μετ' αὐτῶν) Βάρν. Β'νὰ μὴ β'νὰ δὲν ἀνταμώνουντι (ἐπὶ ἰσχυρῶν καὶ μεγάλων οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καλὰς σχέσεις) Ἡπ. Τὸ ραδὶν μὲ τὸ ραδὶν κ' ἀντα- μών', ἄθροπον μὲ τὸν ἄθροπον ἀνταμοῦται (ἐπὶ ἀπροσδο-

κήτου συναντήσεως κατόπιν πολλοῦ χρόνου. κ' ἀνταμών' ἐκ τοῦ κ' ἀνταμών') Πόντ. (Χαλδ.) || Ἰσμ.

Καλῶς ἀδαμωθήκαμε, καινούργοι συμπεθέροι, ἀπὸ τὸ Θεὸ χαρούμενοι καὶ καλοκαρδισμένοι

Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Καλῶς ἀνταμωθήκαμε 'ς αὐτὸ τὸ φαγοπότι

Ἡπ.

Ἐπῆγαν κ' ἴνταμώθηκαν ἀπάν' 'ς τὸ σταυροδρομὶν

Πόντ. Συνών. σμίγω.

ἀντάμωσι ἢ, ἐντάμωσι Πόντ. (Τραπ.) ἐδάμωσι Κρήτ. καὶ ἀδάμωσι ἀντάμωσι κοιν. ἀδάμωσι πολλαχ. ἀντάμωσ' Μακεδ. ἀντάμωσ' πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀδάμωσ' ἑνιαχ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Προσαρμογὴ, σύνδεσις Πόντ. (Τραπ.): Ἀπάν' 'ς σοῦ σανιδίων τὴν ἐντάμωσιν ἐσῆβεν τῇ παιδί' τὸ δὲρ' ἀνάμεσα κ' ἐπόνεσεν. Συνών. ἀντάμωμα 1. 2) Συνάντησις κοιν.: Φρ. Καλὴν ἀντάμωσι! (κατὰ τὸν ἀποχωρισμὸν) κοιν. Καλὲς ἀντάμωσες! πολλαχ. Τοῦτα κι καλὲς ἀντάμωσες νὰ δώσ' οὐ Θεός! Μακεδ. (Σισάν.) Ἀφίνου γιὰ κι καλὴ ἀντάμωσ'! Στερελλ. (Εὐρυταν.) || Ἰσμ.

Πάλε καλὲς ἀντάμωσες, πάλε ν' ἀνταμωθοῦμε

Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 29. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντάμωμα 2.

ἀνταμωσιὰ ἢ, Λεξ. Αἰν. ἀδαμωσιὰ Θεσσ. (Ἀλμυρ.) ἀνταμωσιὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω.

1) Τὸ μέρος τῆς συνενώσεως καὶ προσαρμογῆς δύο πραγμάτων Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὰ σανιδία θέλ' νι σφίξ' μου 'ς τ'ς ἀνταμωσές. 2) Συνάντησις Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν.: Στὴν ἀνταμωσιὰ θὰ τὰ εἰποῦμε αὐτεῖνα πάλ' Αἰτωλ. || Φρ. Καλὲς ἀνταμωσές! αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντάμωμα 2. 3) Συνεταιρισμὸς Θεσσ. (Ἀλμυρ.): Ὁ δεινα πρᾶματευτὴς καὶ ὁ δεινα ἔκαμαν ἀδαμωσιὰ.

ἀνταμωτός ἐπίθ. ἐνταμωτός Πόντ. (Τραπ.) ἀντα- μωτός ΔΣολωμ. 51 ἀδαμωτός Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω.

1) Προσηρμοσμένος, ἠνωμένος, συνδεμένος Πόντ. (Τραπ.) — ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.: Σανιδὰ ἐνταμωτὰ Τραπ. || Ποίημ.

Ὁμοίως ἔστρεφεν ἡ μοῖρα... | μὲ τὸ κρῖμα ἀνταμωτὴ ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. 2) Ὁ μὴ ἀμιγῆς, ὁ ἀνάμεικτος μετ' ἄλλου πράγματος Θεσσ. (Ἀλμυρ.): Ἀνταμωτὸ ψωμί (ἄρτος ἐκ σιτίνου ἅμα καὶ ἀραβοσιτίνου ἀλεύρου). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακατώω 2.

ἀντάμωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνταμωτός τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλα- βόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ οὐχὶ προσηρμοσμένος: Ἀντάμωτα εἶναι τὰ σανιδὰ.

ἀνταποδίνω, ἀνταποδίδω λόγ. σύνθηθ. ἀνταποδίνω — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀδαποδίνω Λευκ. Πελοπν. (Λακων.) Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνταποδίδωμι.

1) Ἀποδίδω ἀμοιβαίως χάριν, εὐεργεσίαν λόγ. σύνθηθ.: Ὁ γαμπρὸς ἀδαποδίνει τῆς νύφης τόσες ἐλαιές Λευκ. 2) Ἀποδίδω ὅ, τι ἔπαθον λόγ. σύνθηθ.: Τοῦ ἀνταποδίνω τὰ ἴσα λόγ. σύνθηθ. Μοῦ σκότωσε τὸν πατέρα, τοῦ τὸ ἀδαποδῶσα μὲ τὸ παραπάνω (ἐξεδικήθην) Πελοπν. (Λακων.) || Φρ. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσῃ! (εὐχή ἢ καὶ ἀρά) λόγ. σύνθηθ.

ἀνταπόδοσι ἢ, λόγ. σύνθηθ. ἀνταπόσι Ρόδ. ἀδαπό- δοσι Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνταπόδοσις. Ὁ τύπ. ἀνταπόσι ἐκ τοῦ ἀνταπόσι κατ' ἀποβολὴν τοῦ δ.

1) Ἀπόδοσις χάριτος λόγ. σύνηθ. : Δίνε ἀμέτρητα τὰ ἀγαθὰ σου χωρὶς... ἀνταπόδοσι Ἰδραγούμ. Σταμάτ. 71.

β) Τὸ ἀνταποδιδόμενον δῶρον ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύμφην Λευκ. 2) Καταιγίς, θύελλα καταστρεπτική, θεομηνία (διότι κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας αἱ τοιαῦται θεομηνίαι θεωροῦνται ὡς ἀνταπόδοσις, τιμωρία τῶν ἀνθρώπων διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν) Ρόδ. : Ὁ Θεὸς μᾶς ἔκαμεν ἀνταπόσι. Ὁ χειμῶνας σήμερον εἶναι ἀνταπόσι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιμικὸς Β 1.

άνταπολόγημα τό, ἀμάρτ. ἀντιπολόγημαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταπολογοῦμαι.

Αὐθάδης ἀπάντησις, ἀντιλογία.

άνταπόλογος ὁ, ἀμάρτ. ἀντιπόλογος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. ἀπόλογος.

Ἀπόκρισις, ἀντιλογία : Γνωμ. Τοῦ πελ-λοῦ ὁ ἀντιπόλογος ἐν' ἡ σιωπῇ (πελ-λοῦ=παράφρονος).

άνταπολογοῦμαι ἀμάρτ. ἀντιπολοοῦμαι Κύπρ. ἄντι-πολοοῦμαι Κάρπ.

Τὸ ἀρχ. ἀνταπολογοῦμαι.

1) Ἀνταπαντῶ Κάρπ. : Ἄσμ.

Κ' εἰς τὴν ἀνευρίαν μου κ' εἰς τὸ τραοῦσμά μου, μάννα μου, ὁ πρωτοθεριστὴς ἄντιπολοῦσθαι μου.

2) Ἀντιλέγω, ἀπαντῶ ἀνθαδῶς Κύπρ. : Ἡ δούλα μας οὐλ-λον τῷ ἀντιπολοῦται. Ὁ γιὸς ἀντιπολοῦται τοῦ τῶρου. Ἐν' ἀντροπῇ ν' ἀντιπολοῦσαι τοῦ θκειοῦ σου.

άντάρα ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Τραπ.) Τσακων. ἀδάρα πολλαχ. ἀδάα Σαμοθρ. ἐντάρα Χίος ὀντάρα Α.Ρουμελ. (Καρ.) ἄντάρα Νίσυρ. (καὶ ἀντάρα) ἄδαρα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀντάρα, παρ' ὃ καὶ ἐντάρα ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ ρ. ἀναταράσσω ἢ ἐνταράσσω κατὰ ΝΔεκαβάλλ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 158 κέξ. Ὁ Κορ. Ἀτ. 2,125 καὶ Γραμματ. 87 ἐκ τοῦ ἀνταερία, ὃ δὲ JZingerle ἐν Glotta 17 (1929) 134 κέξ. ἐκ τοῦ *ἀνταύρα. Κατὰ ΜΔέφνερ ἐν Νεοελλ. Ἀναλ. Παρνασσ. 1,392 ἐκ τοῦ ρ. ἀνταίρω.

1) Ταραχή, κρότος, θόρυβος σύνηθ. καὶ Τσακων. : Τὰ παιδιὰ κάμουν μεγάλη ἀντάρα. Πολλὴ ἀντάρα γίνεται 'ς τὸ σπίτι σύνηθ. Τί ἔρημ' ἀντάρα κάνει τοῦτος ὁ μύλος! Πελοπν. (Τριφυλ.) Ἀκουγότανε μιὰ ἀντάρα, σὰν νὰ τρανοῦσανε τὴν ἄγκυρα τοῦ καϊκιῦ Πελοπν. (Κιάτ.) Νὰ μὴ κάμ'ς ἀντάρεις ἱκεῖ ποῦ θὰ πᾶς σκουλεῖο Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀντάρα ἐνι νοῖον τὰν αὐλῇ (θόρυβον ἀκούω ἐν τῇ αὐλῇ) Τσακων. || Φρ. Ἐνοῦ χωριοῦ ἀντάρα κάνεις! (ἐπὶ τοῦ λίαν θορυβώδους) Πελοπν. (Ἀργ.) || Ἄσμ.

Τί εἶν' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται κ' ἡ ταραχὴ κ' ἡ ἀντάρα Λεξ. Πρω.

Κε ἀγκῶ νῆας πέρδικας λαλιά, νῆας πέρδικας ἀντάρα καὶ ξύπνησα καὶ τὴ ρουτῶ καὶ τὴν καλονξिताζου

Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Δουκ. (λ. ἀντάρ-της) «ἀντάρα γοῦν ἀκούς πολλὴ μετὰ ταραχὴ μεγάλη».

β) Θορυβώδης διασκέδασις Βιθυν. Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ. ἄ. : Ἐχει τῶρα ποῦ ἦρτε ὁ ἀδρεφός του ἀντάρεις καὶ βροντάρεις Βιθυν. || Γνωμ.

Ὁ γάμος θέλει τύμπανα, τὸ πανηγύρι ἀντάρα

Θεσσαλον. γ) Μετων. ἄνθρωπος λίαν ὀχληρὸς Σύμ. : Κατήντησες ἀντάρα! δ) Συμπλοκή, ἔρις Θεσσ. (Τρίκκ.) Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. : Ἐγίνηκε 'ς τὸ πανηγύρι μεγάλη ἀδάρα Κεφαλλ. Ἀρχίνησαν πάλι τ'ς ἀδάρες Τρίκκ. Γίν' ἄντάρα Αἰτωλ. 2) Μεταφ. στενοχωρία, ἀγωνία,

περισπασμὸς Αἰγιν. Δαρδαν. Θήρ. Κύθηρ. κ. ἄ. : Ἐχει ἀδάρες καὶ τρεχάματα Θήρ. Κύθηρ. || Ἄσμ.

Γιέ μου, τί εἶν' τὰ κλάματα, ἡ ἔδισή σου ἀντάρα ;

Αἰγιν. 3) Ἀνεμοταραχή, ἀνεμοζάλη, θύελλα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ.) : Φύσηξι βουρξὰς καὶ ἀντάρα Σκόπ. Βροχὴ καὶ ἀντάρα Οἶν. || Παροιμ. Ὁ λύκος 'ς τὴν ἀντάρα χαίρεται (οἱ κακοὶ ἐπιτυγχάνουν συνήθως ἐν τεταραγμένοις καιροῖς. Συνών. παροιμ. ὁ λύκος 'ς τὴν ἀνεμοζάλη χαίρεται) πολλαχ. || Ἄσμ.

Ἡ μάννα μ' ὅδε μ' ἔκαμε καὶ ὅδε μ' ἐκοιλοπόνα, ἦταν ἀδάρα καὶ βροχὴ καὶ καταχνιὰ μεγάλη

Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀνεμοζάλη 1. 4) Ὁμίχλη σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) : Ἦταν τόση ἡ ἀντάρα ποῦ δὲν ἔβλεπε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Τὰ βουνὰ ἔχουν πολλὴ ἀντάρα σήμερα σύνηθ. Ἐπесе ἀντάρα Πελοπν. (Κορινθ.) Μαύρη ἀδάρα πλάκωσε Κρήτ. Τήρα κείν' τ'ν ἀντάρα κεί ἀπάν' 'ς τ'ν κορ'φή 'ς τὸν βουνὸ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τὰ ραδία μέγαν ἀντάραν ἔχ'νε Τραπ. || Φρ. Ἀδάρα καὶ καπνὸς Σάμ. Κουρνιαχτὸς καὶ ἀδάρα Θεσσ. Τὰ 'καμι ἀντάρα τὰ λιφτὰ -τοῦ σπῖτ'-τοῦ φουστᾶν' κττ. (τὰ κατέστρεψε, τὰ ἠφάνισε) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡλὸς καὶ μαύρη ἀδάρα! (ἀρά) Κρήτ. (Μεραμβ.) Σκούν' καὶ ἀδάρα νὰ γίν'ς! (ἀρά) Λέσβ. || Μετὰ τοῦ ρ. πάω σχηματίζει περίφρασιν πρὸς δήλωσιν τοῦ ἐν ὑπερβολικῷ βαθμῷ γινομένου πολλαχ. : Θὰ φᾶς ξύλο ποῦ θὰ πάη ἀντάρα πολλαχ. Τὸ γλέντι πῆγε ἀντάρα καὶ καπνὸς Πελοπν. (Αἰγ.) Ἦπτε κρᾶσο ποῦ πῆγε ἀντάρα Μῆλ. Τὸ ψάλσιμο πῆγε ἀντάρα Ἦπ. Ὁ χορὸς καὶ τὸ τραγούδι πάει ἀντάρα Πελοπν. (Κόρινθ.) || Παροιμ. φρ. Καθαρὸς οὐρανὸς ἀντάρα δὲν ἔχει (ἐπὶ τοῦ τιμίου καὶ ἀθώου. Συνών. παροιμ. φρ. καθαρὸς οὐρανὸς ἀστραπὲς δὲ φοβᾶται) Παξ. Παροιμ.

Κοιλιά μ', γομάρι σὲ χρωσιτῶ καὶ ἄς εἶν' καὶ μαύρ' ἀντάρα (ἐπὶ τῆς ἀπαραιτήτου ἀνάγκης τῆς πληρώσεως τοῦ στομάχου καὶ μεταφ. καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀπαραιτήτων ἀναγκῶν) Χίος || Ἄσμ.

Ν' ἀναστενάξω βγαίν' ἄχνός, νὰ βήξω βγαίν' ἀντάρα Εὐβ. (Κύμ.)

Θωρεῖτε 'κείνο τὸ 'οννί, τ' ἄλλο τὸ πλὴν μέαλο, ἀπού 'χ' ἀντάρα 'ς τὴν κορφή καὶ καταχνιὰ 'ς τὴ μέση ; Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐσὺ νὰ γίνης σύννεφο κ' ἐγὼ νὰ γίνω ἀντάρα

Πελοπν. (Κυνουρ.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Στεμν.) Συνών. ἀνταροῦσα. β) Νέφος Θράκ. (Μάδυτ.) Νίσυρ.

5) Ἀχλὺς, θάμβωσις τῶν ὀφθαλμῶν Θράκ. (Αἰν.) 6) Λυκόφως ἢ λυκαυγές, ἀμυδρὸν πῶς Κρήτ. (Μεραμβ.)

άνταραιά ἡ, ἀμάρτ. ἀδαραιά Λέσβ. ἀνταρκὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνταραιά = κάλως, σχοινίον πλοίου. Πβ. Σχολ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1,227 «κάλως δὲ τὰ ἄρμενα, τὰ λεγόμενα ἀνταραιαί».

1) Εὐλινον ὑποστήριγμα κλημάτων ἢ κλάδων δένδρου Λέσβ. : Ἀπ' τοῦ χτισινὸ τοῦ οἴφ'να ἔσπασαν πουλλὲς ἀδαραιές.

2) Κατὰ πληθ., οἱ τοῖχοι ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τὸ τόξον, ἡ καμάρα τοῦ δωματίου Κύπρ.

άντάρεμα τό, ΓΒλαχογιάν. Μεγάλ. χρόν. 85.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταρεύω.

Ταραχὴ, θόρυβος : Τὸ πρῶτο κανόνι ἔπεφτε καὶ τότε ἐγὼ μέσ' 'ς τ' ἀντάρεμα τῶν ὄλων ἔλυσα τὰ παλαμάρι. Συνών. ἀνταρεμός.

άνταρεμός ὁ, ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 302.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταρεύω.

